

RALPH HEWINS:

*(Folk og Land - nr. 4 - 19. årg.
Lørdag 21. 2. 1970, 1. side.)*

«INHABILITET»

Var disse to jurister — i bakgrunnen Erik Solem og i forgrunnen Paal Berg — habile som dommere i saken mot Quisling? spør Hewins med rette. Her er de opptatt med illegalt arbeide under okkupasjonen.

20. januar bragte pressen et fotografi av Høyesterett i plenums møte. Som AFTENPOSTENS underskrift lød: «Det er ikke ofte samtlige høyesterettsdommere tar sete ved én og samme sak, og det er den første ple-

numsbehandling med høyesterettsjustitiarius Rolv Ryssdal som administrator. Det første retten måtte ta standpunkt til er hvorvidt noen av dommerne er inhabile.»

I referatet fra forhandlingene het det: «Efter rådslagning blant de øvrige dommere avsa Høyesterett kjennelse for at tre av de fem var inhabile, nemlig høyesterettsdommerne Knut Blom, O. C. Gundersen og Henrik E.S. Bahr» — «O. C. Gundersen fordi han var (Arbeiderpartiets) justisminister da strandloven (av 1965) ble utarbeidet og fremmet.»

Merk ordene «fordi han var justisminister», hvilket er det samme som å si at han var «politisk engasjert i saken» og således «kunne være forutinntatt» ved en domsavsigelse.

Eftersom jeg er utlending har jeg ikke lyst til å blande meg opp i jurisprudensen i et land hvor jeg er gjest. Lo-

(Forts. side 2)

102964

FOLK OG LAND

Inhabilitet . .

(Forts. fra side 2)

den svenske avis Expressen (6.8. 45).

4. Riksadvokat Sven Arntzen var «en av de bærende krefter innen Hjemmefronten», og «betydningsfull ved utarbeidelsen av landssvik-anordningen» (Aftenposten 5.4. 47).

5. Var Annæus Schjødt senior en habil «aktør i straffesakene mot Quisling og flere av hans 'ministre' 1945 — 46» (Hvem er Hvem 1948, Aschehoug)? Når alt kommer til alt var Schjødt «1942 — 43 sjef for legasjonens flyktningsskontor i Stockholm» og «formann og administrerende direktør i Norsk Luftfartsstyre i London 1943 — 45», i begge stillinger i arbeide for den norske Arbeiderpartiregjering i eksil i London. Kunne man vente rettferdighet fra en sakfører som hadde tjent de forbitrede norske eksilfolk i mere enn tre år i nøkkelseksekutivstillinger?

Jeg lurar også på om nordmenn, 25 år etter krigen, virkelig mener at slike jurister har vært habile i de høyst kompliserte politiske, juridiske, historiske og følelseladede saker som betød liv eller død, henrettelse eller vanære, solvens eller ruin, for tusener av deres landsmenn?

Jeg bare spør.

For jeg kan ikke for alvor tro at Norge fortjener å bli påduttet det internasjonale ord «quisling» for alltid, heller ikke at denne lille nasjon kan inneha verdensrekord i forræderi i forhold til folketallet.